

(א) בית שמאי אומרים: הבקר (הפקר) לעניים - הבקר. ובית הלל אומרים: אינו הפקר, עד שיפקר אף לעשירים בשמטה.

כל עמרי השדה של קב וקב ואחד של ארבעת קבין ושכחו - בית שמאי אומרים: אינו שכחה. ובית הלל אומרים: שכחה.

(ב) העמר שהוא סמוך לגפה ולגדיש, לבקר ולבלים, ושכחו - בית שמאי אומרים: אינו שכחה. ובית הלל אומרים: שכחה.

(ג) ראשי שורות - העמר שכןגדו מוכיח.

העמר שהחזיק בו להוליכו אל העיר, ושכחו - מודים שאינו שכחה.

(ד) ואלו הן ראשי שורות.

שנים שהתחילו מאמצע השורה, זה פניו לצפון וזה פניו לדרום, ושכחו לפניהם ולאחריהם, את שלפניהם - שכחה, ואת שלאחריהם - אינו שכחה.

יחיד שהתחיל מראש השורה, ושכח לפניו ולאחריו, שלפניו - אינו שכחה, ושלאחריו - שכחה, מפני שהוא בבל תשוב.

זה הפלל,

כל שהוא בבל תשוב - שכחה. ושאינו בבל תשוב - אינו שכחה.

(ה) שני עמרים - שכחה, ושלשה - אינן שכחה.

שני צבורי זיתים וחרובין - שכחה, ושלשה - אינן שכחה.

שני הצני פשתן - שכחה, ושלשה - אינן שכחה.

שני גרגרים - פרט, ושלשה - אינן פרט.

שני שבלים - לקט, ושלשה - אינן לקט.

אלו כדברי בית הלל. ועל פלן בית שמאי אומרים, שלשה לעניים, וארבעה לבעל הבית.

(ו) העמר שיש בו סאתים, ושכחו - אינו שכחה.

שני עמרים ובהם סאתים - רבן גמליאל אומר: לבעל הבית. וחכמים אומרים: לעניים.

מסכת פאה

אמר רבן גמליאל: וכי מרב העמרים יפי כח של בעל הבית או הורע כחו?
אמרו לו: יפי כחו.

אמר להם: ומה אם בזמן שהוא עמר אחד ובו סאתים ושכחו - אינו שכחה, שני עמרים ובהם סאתים - אינו דין שלא יהא שכחה?
אמרו לו: לא! אם אמרת בעמר אחד שהוא כגדיש, תאמר בשני עמרים שהן ככריכות?

(ז) קמה שיש בה סאתים, ושכחה - אינה שכחה.
אין בה סאתים, אבל היא ראויה לעשות סאתים - אפלו היא של טפח, רואין אותה כאלו היא ענוה של שעורים.

(ח) הקמה - מצלת את העמר ואת הקמה.
העמר - אינו מציל לא את העמר ולא את הקמה.
איזו היא קמה שהיא מצלת את העמר? כל שאינה שכחה אפלו קלח אחד.

(ט) סאה תבואה עקורה וסאה שאינה עקורה, וכן באילן, והשום והבצלים - אינן מצטרפין לסאתים, אלא של עניים הם.
רבי יוסי אומר: אם באת רשות העני באמצע - אינן מצטרפין, ואם לאו - הרי אלו מצטרפין.

(י) תבואה שנתנה לשחת או לאלמה, וכן באגדי השום, ואגדות השום והבצלים, אין להן שכחה.
וכל הסמונים בארץ, כגון הלוי והשום והבצלים - רבי יהודה אומר, אין להם שכחה.
וחכמים אומרים: יש להם שכחה.

(יא) הקוצר בלילה והמעמר והסומא - יש להם שכחה.
ואם היה מתפנון לטל את הגס הגס - אין לו שכחה.
אם אמר: הרי אני קוצר על מנת מה שאני שוכח אני אטל - יש לו שכחה.